

CARTA DOMINICAL

02 DE ABRIL DE 2023

RESSÓ DE LA PARAULA

Diumenge de Rams. Jesús, home lliure

Hem intentat seguir el camí de la Quaresma com a ruta de llibertat.

És el moment d'assistir a aquesta escena lluminosa de la vida de Jesús, en la qual Ell es mostra absolutament lliure: la seva entrada triomfal a Jerusalem, aclamat pel poble com el Messies salvador.

Tal com hem anat explicant, aquí Jesús exerceix la perfecta llibertat que en llenguatge del Nou Testament anomenariem "parresia" i que vindria a ser la llibertat buscada i viscuda pels cristians de la primera hora.

Podem repassar alguns signes i característiques d'aquesta llibertat, ja que tots estem cridats a viure-la.

- Jesús és qui ho disposa tot, segons el seu propi desig. Ningú no el contradiu.

- És lliure, sobretot, davant l'amenaça de la forta oposició per part de les autoritats civils i religioses, i dels partits dominants.

- Manifesta llibertat, a més, respecte de les maneres en què es mostra com Messies salvador. Tots sabem com havia d'aparèixer el Messies llibertador d'Israel, segons els il·lustrats en la tradició jueva, és a dir, presumint de poder, eficàcia i senyoria. Més o menys com un líder activista que defensa els drets del poble.

- És lliure també quan no rebutja les aclamacions del poble, que en la seva innocència i entusiasme el reconeix com a Messies, desobeint els advertiments dels fariseus.

Aquesta manera d'actuar ens recorda la conducta dels primers cristians. Aquests eren plens de l'Esperit i duïen a terme la predicació i l'evangelització amb alegria, sense importar-los les amenaces, sofriments, fracassos... Estem

lluny de la reivindicació del dret a la llibertat d'expressió i de manifestació. És com si Jesús i els seus deixebles visquessin una altra dimensió, un altre món. En efecte, s'inaugurava el món nou, el Regne de Déu a la terra.

És inevitable observar que aquesta llibertat està lluny del nostre llenguatge i la nostra conducta a l'hora d'evangelitzar. Tenim un desig (legítim, d'altra banda) de sintonitzar amb el món, a fi que el nostre missatge sigui acceptat i no provoqui rebuig. Segons aquest desig arribem fins i tot a silenciar determinats continguts de la nostra fe. No em refereixo al llenguatge o a l'esforç teològic i pastoral per a comunicar la fe: tot és desitjable si "el vestit ajuda a manifestar la realitat i no a ocultar-la o a deformar-la". Al·ludim aquí al silenci o dissimulació d'algunes veritats del nostre Credo. En alguns això sona a demagògia, feblesa o desig amagat d'èxit.

Per a Jesús i els primers deixebles seria una falta de llibertat, en el sentit de "parresia", és a dir, d'aquesta llibertat que es recolza en la confiança, la fidelitat, la fermesa, el despreniment, l'alegria... i en la capacitat per al sofriment. Perquè tots sabem com va anar la història. Jesús o els seus apòstols no van buscar l'enfrontament amb el poder, però aquest es va produir i va acabar vencent. Tanmateix, encara quedava la victòria final, és a dir, la Resurrecció, quan la llibertat surt definitivament victoriosa. Aquesta és l'última paraula, el punt final del nostre camí.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat